

Ens
ha arribat

Legalitzar
els comptes
amagats

Un confidencial de Madrid afirma que els governs d'Espanya i de Suïssa ultimen un acord per legalitzar comptes amagats d'evasors fiscals a canvi d'un impost del 40% dels capitals.

Any
Salvador Espriu

Avances sense argument cap a la timba, interrogant la teva ànima emmudida sobre la magna qüestió de tu mateix.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Venedors de somnis

Des que ha començat l'any s'han tancat tres llibreries: la Catalonia, Proa Espais i, de manera temporal, Robafaves. El sector passa moments crítics, però també és cert que paradoxalment en aquesta situació n'han nascut altres. Com a mínim en conec dues: La Placeta de la Bisbal d'Empordà i Dòria Llibres, a Mataró. Per ells, els llibres són alguna cosa més que meres mercaderies, malgrat ser productes culturals que s'han de vendre. Són contenidors que atresoren la nostra cultura, el nostre passat, els nostres somnis; el passaport a altres mons, l'antídoto contra la tristesa i la grisor. I n'hi ha d'altres, de llibreries, més que centenàries, com la Dalmases de Mollerussa o la Geli de Girona, que sobreviuen. Però avui els vol-

La llibreria La Bassa celebra que fa cent deu anys

dria parlar d'una llibreria, petita, que aquest any celebra que fa cent deu anys que va començar a apujar la persiana del negoci a l'altra banda del pont de Móra d'Ebre. És La Bassa. Des del 1903 i després de diversos embats i crisis, en Sergi, el besnét del fundador d'aquella impremta i papereria, ha anat treballant perquè, sense perdre els orígens, a La Bassa se la consideri la llibreria d'aquesta banda de l'Ebre. Aquesta és la sensació que m'he emportat cada vegada que he tingut la sort d'anar-hi. En Sergi, com a bon llibreter, és al capdavant del negoci perquè com reconeixia Firmin, el ratolí protagonista de la novel·la de Sam Savage, un dia va deixar que els llibres entressin dins els seus somnis, i de vegades somnia-va que era dins els llibres. Tant és així que els llibres han anat envaint més espais que els que antigament ocupaven la papereria i la impremta. I l'aparador s'omple d'aquells títols que en breu es presentaran a La Bassa. Quan hi arribes una tarda freda i fosca de desembre penses que a la presentació serem *quatre i el cabo*, com es deia abans. Res més lluny de la realitat. El poder de convocària d'en Sergi és enorme i es manifesta quan la porta automàtica de la botiga no para quieta i desfilen els lectors per davant del taulell sota l'atenta mirada de l'Asunción, la mare, que els agraeix la confiança. Enhorabona i que per molts anys pugueu anar venent somnis!

Les cares de la notícia

PRESIDENT D'EGIPTA

Mohamed
Mursi

Democràcia
imperfecta

La democràcia no consisteix només a triar uns representants a s urnes: això ja es feia al franquisme. A més, requereix l'imperi de la llei lliurement triada i el respecte a les minories. El govern d'Egipte té presa per arribar als seus objectius civils i religiosos. Hi ha molts interessos contraris. I violència.

MINISTRA DE SANITAT

Ana
Mato

Ni papers
ni drets

Per tal d'estalviar, el govern espanyol va determinar que els indocumentats no tenen dret a posar-se malalts. Alguns territoris, com Catalunya o Navarra, van decidir que desobeïren perquè les infeccions no entenen de papers ni de drets. El Constitucional ha suspès la decisió navarresa. Malament.

POETA

Narcís
Comadira

Fraternal
homenatge

Narcís Comadira és dels principals valors de la literatura catalana. És un dels constructors del nostre idioma, una de les persones que fan amb la seva feina que el català figuri entre les llengües que tenen alguna cosa a fer. Contra els que ens neguen el dret a l'existència, Comadira i els seus amics.

ESCRITOR

Etgar
Keret

Humor en
temps difícils

Etgar Keret és un escriptor israelià de contes amb una gran popularitat arreu del món. La bona notícia és que les seves històries, iròniques i estimulants, ja es poden llegir en la nostra llengua. Amb accions així, el nostre país es fa lloc al món. Encara que no li agradi a García-Margallo.

Vuits i nous

Vida d'Espriu

Manuel
Cuyàs

En Josep Lluch, que és l'editor de Proa, va pensar que Agustí Pons seria l'autor més ben trobat per escriure una biografia de Salvador Espriu i com que és un gran editor ho va encertar. Aquí tenim *Espriu, transparent*, un volum de més de set-centes planes que he llegit gairebé d'una tirada i que m'ha donat molts moments de plaer intel·lectual i no tant intel·lectual: de xafarderia també. Dilluns, al programa *L'oracle* de Xavier Graset vaig poder felicitar Pons personalment. A la sortida de la ràdio li vaig dir que últimament estic de sort amb els llibres. Abans del seu m'havia cruspit, també en estat d'exultació, els *Dietaris* de Joan Estelrich que ha tret

l'editorial d'en Jaume Vallcorba. Espriu i Estelrich tenen alguna cosa a veure a més de la seva visió coincident sobre l'evolució catastròfica de la guerra en el bàndol republicà? Semblaria que no, perquè mentre Espriu es va mantenir per sempre fidel, malgrat tot, a la Catalunya republicana i per sempre més al servei de la llengua, Estelrich es va adaptar al règim de Franco i hi va col·laborar. Tots dos són, però, exemplars d'una gran categoria intel·lectual, predicadors i conreadors de l'exigència, catalanistes de primer or-

dre. En l'*Homenot* que va dedicar a Estelrich, Pla lamenta que un home de tantes coneixences no arribés a publicar unes memòries. Aquí tenim aquests dietaris rescatats de l'oblit que Pla ignorava i que li donen la raó: Estelrich coneixia tothom de la cultura d'Europa, Amèrica i Àsia i parlava amb ells tots els idiomes.

Ens hem despistat. Pons, que ja havia fet aproximacions a Espriu amb les biografies de Maria Aurèlia Capmany i Joan Triadú, no es limita a relatar-nos la vida i el pensament de l'escriptor, amb con-

tradicions a dojo, sinó que va analitzant la seva producció, tot deixant anar les claus per entendre-la millor.

Apr 2013

ANTHONY GARNER

També és el retrat de l'època i de tots els que van envoltar Espriu per donar-li suport i propagar-ne l'obra o per aprofitar-se'n. Sobre els aprofitadors, Pons, que és un bel·ligerant quan vol, omple pàgines esplèndides.

Però ja que ha sortit la paraula, jo avui em quedo amb l'exigència o autoexigència. Miquel de Palol va proclamar a l'inici de l'any dedicat a l'escriptor: "És l'hora que la nació que aspira a ser-ho s'elevi a la categoria d'Espriu."